

Advies SARC – Vlaamse Sportraad
26 juni 2014

Arenbergstraat 9
1000 Brussel
Tel 02 553 41 91
sarc@vlaanderen.be
www.sarc.be

**VOORONTWERP VAN DECREET HOUDENDE AANPASSING VAN HET
ANTIDOPINGDECREET VAN 25 MEI 2012 AAN CODE 2015****Advies van de Vlaamse Sportraad**

Vlaams minister Philippe Muyters vroeg de Vlaamse Sportraad op 24 mei 2014 om advies over het voorontwerp van decreet houdende aanpassing van het Antidopingdecreet van 25 mei 2012.

Op de plenaire vergadering van donderdag 19 juni 2014 gaven Patrick Ghelen en Yves Defoort van NADO Vlaanderen toelichting bij de Code 2015 van het Wereld Anti Doping Agentschap (WADA) en de implementatie ervan in het Antidopingdecreet.

Er werd ook gesprek gehouden met Geraldine Mattens van de Vlaamse Sportfederatie (VSF), die werd bijgestaan door jurist Peter Roosens.

De Vlaamse Sportraad bracht daarbij het volgende advies uit.

Op 14 november 2012 trad in Vlaanderen het 'Antidopingdecreet' (voluit: decreet van 25 mei 2012 betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport) en zijn uitvoeringsbesluit (19 oktober 2012) in werking. De Vlaamse Sportraad bracht advies uit bij het Antidopingdecreet op 12 juli 2011.

De nieuwe WADA-Code, goedgekeurd op de Wereldconferentie over Doping in de Sport in Johannesburg in 2013, treedt in werking op 1 januari 2015 en behelst een aantal belangrijke wijzigingen:

- Langere straffen voor bewuste dopinggebruikers, mildere straffen voor anderen
- Toenemend belang van doelgerichte testen, onderzoek en kennisvergaring bij dopingbestrijding
- Toenemende aandacht voor de rol van begeleiders
- Meer duidelijkheid in de taakverdeling tussen de Internationale Federaties (IF) en Nationale Antidopingorganisaties (NADO's)
- Een eenvoudiger, toegankelijker en meer proportionele Code

De Vlaamse Sportraad wenst daarbij op te merken dat de WADA-code geschreven is ten behoeve van elitesporters.

Deze nieuwe WADA-Code brengt ook veranderingen mee voor het Antidopingdecreet. Daarbij zijn er enerzijds artikels die letterlijk overgenomen moeten worden van de Code, en anderzijds artikels die inhoudelijk moeten overgenomen worden, maar niet verbatim.

Voorafgaande opmerking

De Vlaamse Sportraad stelt vast dat er in aanloop naar deze wijzigingen aan het Antidopingdecreet geen tijd is genomen om de nieuwe regelgeving te overleggen met belangrijke stakeholders zoals de sportfederaties. Er zijn nochtans veel vragen over de concrete toepassing van verschillende maatregelen. Het korte tijdsbestek zorgt bovendien ook voor onzorgvuldige omzetting van de WADA-code in Vlaamse regelgeving, zoals hieronder uitgebreider zal geargumenteed worden. De Vlaamse Sportraad vindt dit een gemiste kans om te komen tot een realistisch, effectief en legistisch zorgvuldig dopingbeleid en hoopt dat er in de toekomst sneller en minder op ad hoc-basis overleg zal plaatsvinden.

Advies

I. INHOUDELIJKE OPMERKINGEN:

Bepalingen rond de voorlopige schorsing van sporters

Volgens art.31 van het voorontwerp van decreet wordt in titel 6 'disciplinaire maatregelen' van het antidopingdecreet een hoofdstuk 1/1 'Voorlopige schorsingen' toegevoegd. Art. 32 van het voorontwerp van decreet omvat de bepalingen rond de voorlopige schorsingen.

De Vlaamse Sportraad heeft fundamentele bezwaren bij de gemaakte keuzes en onduidelijkheden rond deze voorlopige schorsing.

1. Hoorzitting bij voorlopige schorsing

Volgens het gewijzigde voorontwerp moeten de sportfederaties in geval van een positief dopingresultaat de sporters een voorlopige schorsing opleggen. Volgens dit voorontwerp van decreet wordt de hoorzitting georganiseerd *na* het opleggen van de schorsing:

"De sporter kan bij de instantie die de voorlopige schorsing heeft opgelegd, een voorlopige hoorzitting vragen."

Deze bepaling wijkt echter af van de WADA-code, die bepaalt dat aan de voorlopige schorsing altijd een voorlopige hoorzitting verbonden moet zijn, die plaatsvindt ofwel *vóór* het opleggen van de voorlopige schorsing, ofwel kort daarna. NADO Vlaanderen heeft er in het voorontwerp voor gekozen om de hoorzitting pas te organiseren na het opleggen van de schorsing.

Het verdient nochtans de aanbeveling om de sporter de kans te geven op voorhand gehoord te worden. Op die manier worden de rechten van verdediging het best gewaarborgd en staan de sportfederaties minder bloot aan aansprakelijkheidsrisico's. De Vlaamse Sportraad pleit er daarom voor om de beide mogelijkheden van de WADA-code op te nemen.

2. Opheffen voorlopige schorsing

Het voorontwerp van decreet stelt dat

"Een voorlopige schorsing kan opgeheven worden als de sporter kan aantonen dat de vermoedelijke dopingpraktijk, vermeld in het tweede lid, 1°, zeer waarschijnlijk te wijten is aan een vervuild voedsel supplement".

Deze bepaling geeft ten onrechte de indruk dat de sportfederatie / NADO Vlaanderen de voorlopige schorsing enkel kan opheffen (c.q. niet kan opleggen) in de hypothese dat de vermoedelijke dopingpraktijk zeer waarschijnlijk te wijten is aan een vervuild voedsel supplement. Nochtans zijn er nog andere situaties denkbaar waarin een voorlopige schorsing opgeheven moet worden (c.q. niet opgelegd zou mogen worden), bv. het geval waarin tijdens de hoorzitting blijkt dat het afwijkend resultaat mogelijks toch het gevolg is van een fout van het dopinglabo.

3. *Voorafgaand onderzoek*

Volgens de WADA-code moet de voorlopige schorsing worden vooraf gegaan door een onderzoek waarbij moet worden nagegaan of 1. er geen toestemming wegens therapeutische noodzaak (TTN) werd verleend; en 2. er geen afwijkingen zijn gebeurd in het laboratorium. De Vlaamse Sportraad kan zich inbeelden dat hierover discussie mogelijk is, maar deze mogelijkheid werd niet opgenomen in het voorontwerp van decreet.

Deze tekst geeft bovendien een onduidelijk beeld van de procedure die op basis van artikel 7 WADA-code gevolgd moet worden in geval van een verplichte voorlopige schorsing. Het onderzoek vermeld in het laatste lid moet gebeuren door de organisatie die het resultaatmanagement doet (zie artikel 7.2. WADA-code). Voor de nationale evenementen in Vlaanderen is dat NADO Vlaanderen. De tekst van het voorontwerp geeft ten onrechte de indruk dat het aan de sportfederaties toekomt om dat onderzoek te voeren.

Na het uitvoeren van het voorgeschreven onderzoek moet NADO Vlaanderen de sporter, of eventueel alleen de sportfederatie, op de hoogte brengen van het afwijkend analysesresultaat, en tevens bevestigen dat het hiervoor genoemde onderzoek correct gebeurd is.

Vervolgens moet de sportfederatie de voorlopige schorsing opleggen en communiceren aan de sporter, al dan niet samen met de kennisgeving van de dopingovertreding zelf.

De opgelegde voorlopige schorsing moet tenslotte door de sportfederatie ter kennis gegeven worden aan de partijen vermeld in het 7de lid van de tekst in het voorontwerp. Het is niet duidelijk wat er bedoeld wordt met de kennisgeving aan WADA, NADO Vlaanderen en de Internationale Federatie (IF) waarvan sprake is in de eerste zin van het 1ste lid.

4. *Beroep tegen voorlopige schorsing*

De tekst is niet duidelijk over de mogelijkheden voor de sporter om beroep aan te tekenen tegen een voorlopige schorsing. Zo kunnen volgens art. 32, lid 8 van het voorontwerp van decreet verschillende instanties beroep aantekenen bij het Hof van Arbitrage voor Sport TAS. Hiervoor wordt verwezen naar art.32, lid 7:

“Elke beslissing over een voorlopige schorsing wordt door de bevoegde instantie meegedeeld aan de sporter en:

1° de federatie;

2° de internationale federatie;

3° de NADO van het land waarin de sporter woont of van zijn nationaliteit;

4° het Internationaal Olympisch Comité (IOC) of het Internationaal Paralympisch Comité (IPC), indien van toepassing, als de uitspraak een effect kan hebben op de Olympische Spelen of de Paralympische Spelen, waaronder uitspraken die een invloed hebben op de bevoegdheid tot deelname aan de Olympische Spelen of de Paralympische Spelen;

5° het WADA”

Omdat 'de sporter' niet expliciet in de opsomming vermeld staat, is het niet duidelijk of de sporters ook beroep kunnen aantekenen. Dat blijkt niet, of in elk geval niet ondubbelzinnig, uit de tekst van het 7de en het 8ste lid.

Indien dit niet zo is, meent de Vlaamse Sportraad dat ook sporters de mogelijkheid moeten krijgen om beroep aan te tekenen. Het tegengestelde zou niet stroken met het rechtvaardigheidsgevoel.

Volgens art.32, lid 6 van het voorontwerp van decreet kan er geen beroep ingesteld worden *“tegen de beslissing om een voorlopige schorsing niet op te heffen als de betrokkene aantooft dat de inbreuk waarschijnlijk te wijten is aan een vervuild product”*. De Vlaamse Sportraad vreest dat deze bepaling in de praktijk voor problemen zal zorgen en vraagt dat er steeds mogelijkheden zijn om beroep aan te tekenen.

5. *Mogelijkheid tot aanvaarding*

“In alle gevallen waarin de sporter op de hoogte is gebracht van een mogelijke dopingpraktijk die niet resulteert in een voorlopige schorsing, zal de sporter de mogelijkheid worden geboden om een voorlopige schorsing te aanvaarden in afwachting van de beslechting van zijn zaak.”

Ook deze tekst van het 9de en laatste lid van art.32 is niet erg duidelijk. Wat is hier de rol van de sportfederaties? Moeten zij zelf de sporters een dergelijk ‘aanbod’ doen? In welke gevallen? Is er achteraf een verschil in behandeling tussen de sporter die formeel een (aanbod tot) voorlopige schorsing aanvaardt, en de sporter die uit eigen initiatief, of bv. omwille van een door de ploeg opgelegde schorsing, niet langer deelneemt aan sportactiviteiten in afwachting van zijn proces?

6. *Breedtesporter*

Wat de breedtesporter betreft, gaat de Vlaamse Sportraad principieel niet akkoord met het feit dat breedtesporters strenger worden bestraft dan de elitesporters (zie ook verder, p. 5).

Wat betreft de voorlopige schorsing worden in art.32, lid 2 de situaties beschreven waarbij de breedtesporter een voorlopige schorsing kan opgelegd worden door NADO Vlaanderen. De bijkomende veronderstellingen zijn uitgebreider voor de breedtesporter dan voor de elitesporter (zie art.32, eerste lid). Dit is geen wijziging ten opzichte van het huidige decreet, maar de Vlaamse Sportraad vindt het belangrijk dat deze kwestie nader wordt bekeken.

Breedtesporters schorsen louter op basis van een melding van het Openbaar Ministerie is bovendien niet zonder risico. De praktijk leert dat het Openbaar Ministerie soms de naam van een sporter doorgeeft aan de (procureur van een) sportfederatie / NADO Vlaanderen, zonder echter het dossier zelf door te geven. Dikwijls is het onderzoek in dat dossier immers nog niet afgerond en mag het niet vrijgegeven worden omwille van het geheim van het onderzoek. Het druist in tegen het principe van de rechten van verdediging om een sporter in een dergelijk geval voorlopig te schorsen, te meer daar het vooronderzoek in een strafdossier vele maanden of zelfs jaren kan aanslepen.

Daarnaast kan de vraag gesteld worden of het aangewezen is om ook breedtesporters verplicht preventief te schorsen. Een dergelijke schorsing is niet verplicht op basis van de WADA-code en bestaat in de meeste landen niet.

In ieder geval ziet de Vlaamse Sportraad geen reden om de breedtesporters in Vlaanderen strenger te behandelen dan de elitesporters. Het voorontwerp voorziet niet alleen een verplichte preventieve schorsing in de hypothesen die gelden voor een elitesporter, maar ook ingeval de breedtesporter weigert om een monster te laten afnemen, en in geval van een dopingpraktijk als vermeld in artikel 3, eerste lid, 5° of 6°.

Het risico bestaat dat de breedtesporters een discriminatoire behandeling zullen invoeren, en dat zij zich tegen de sportfederaties zullen keren wanneer die een voorlopige schorsing willen doen naleven.

Wat betreft de beroepsmogelijkheid moeten voor de breedtesporter andere mogelijkheden worden voorzien dan het TAS.

Aansprakelijkheidsrisico's voor de sportfederaties naar aanleiding van nieuwe bepalingen rond de "begeleider"

Een van de wijzigingen in de nieuwe WADA-code is de toenemende aandacht voor de rol van begeleiders.

In de huidige Code was het reeds de verantwoordelijkheid van internationale sportfederaties om hun nationale federaties te verplichten begeleiders die deelnemen aan hun activiteiten te doen instemmen met de bevoegdheid van de toepasselijke antidopingorganisaties.

Volgens art.34, eerste lid uit het voorontwerp van decreet worden de sportfederaties en het Vlaams Doping Tribunaal (VDT) haast volledig verantwoordelijk voor de vervolging en sanctionering van begeleiders (enkel het onderzoek naar verdachte begeleiders is een opdracht voor NADO Vlaanderen):

“De federaties geven, in geval van een ernstig vermoeden van dopingpraktijken of gebruik van doping gepleegd door begeleiders die lid zijn van de federatie of die als coach, trainer, manager, teamlid, official, medisch of paramedisch personeel deelnemen aan een wedstrijd of sportactiviteit die door een federatie of een van haar lidorganisaties wordt geautoriseerd of georganiseerd, daaraan verder gevolg door het instellen van een tuchtprocedure tegen de begeleider overeenkomstig de Code en, indien mogelijk, door contractuele maatregelen op te leggen aan de betrokken begeleiders.”

Deze bepaling heeft zeer zware gevolgen voor de sportfederaties. Dit onder meer door de (te) ruime definitie van “begeleider”, in die mate dat zelfs mensen die niet altijd zicht hebben op het handelen van de sporter te maken kunnen krijgen met een haast onmogelijke bewijslast. De Vlaamse sportfederaties beschikken bovendien niet over de mensen of de middelen om een doorgedreven onderzoek te verrichten naar malafide praktijken van begeleiders van sporters, noch om die begeleiders te berechten. Zij beschikken in vele gevallen ook niet over de mogelijkheid om begeleiders van sporters te verplichten om zich te onderwerpen aan de antidopingreglementering, laat staan aan de tuchtrechtelijke bevoegdheid van de sportfederaties.

De Vlaamse Sportraad vindt het jammer dat deze bepaling letterlijk werd overgenomen uit de WADA-Code en dat de indieners van dit voorontwerp van decreet niet hebben stilgestaan bij de werkelijke haalbaarheid ervan. De verantwoordelijkheid om de begeleiders van sporters te berechten zou op de schouders van de NADO Vlaanderen gelegd moeten worden. De Vlaamse Sportraad is er zich van bewust dat een beroep dan enkel mogelijk is bij een hoger administratief rechtcollege en bijgevolg niet bij het TAS.

Dat de sportfederaties op grond van de tekst van het voorontwerp verplicht worden (of blijven) om niet alleen de begeleiders van elitesporters te berechten, zoals voorgeschreven door de WADA-code, maar ook de begeleiders van de breedtesporters, is meer dan één stap te ver. (zie ook hieronder)

De WADA-code is geschreven ten behoeve van de elitesporters en hun begeleiders. Alleen voor die groep moet een beroepsmogelijkheid bij het TAS gegarandeerd worden.

Voor gestrafte begeleiders van breedtesporters moet een andere beroepsmogelijkheid voorzien worden, zelfs als de verantwoordelijkheid om hen te berechten in het definitieve wijzigingsdecreet bij de sportfederaties zou blijven liggen.

De opname van breedtesporters in het antidopingbeleid

Vlaanderen heeft een jarenlange traditie in het ontwikkelen van een beleid rond breedtesport, die in geen enkel ander land voorkomt of zo is uitgewerkt. De WADA-code is geschreven ten behoeve van de elitesporters. De Vlaamse Sportraad betreurt de onverkorte toepassing ervan op breedtesporters.

De Vlaamse Sportraad stelt zich dan ook de vraag of een specifiek antidopingbeleid voor breedtesport, dat los staat van de aanpak voor elitesporters, niet gewenst is.

Hoewel de decreetgever een onderscheid wenst te maken tussen de elitesporter en de breedtesporter (of ten minste daartoe een poging onderneemt) worden zij over dezelfde WADAKam geschoren op vlak van vervolging, sanctionering, de wijze van bestraffing en het verzet en beroep dat daartegen kan aangetekend worden. Soms worden de breedtesporters zelfs méér

benadeeld dan de elitesporters. Dit blijkt alvast uit bovenstaande opmerkingen in verband met de voorlopige schorsing en de begeleiders. Dit strookt geenszins met het breedtesportbeleid van Vlaanderen.

De Vlaamse Sportraad pleit voor een écht eigen dopingbeleid voor breedtesporters. Vlaanderen dient rekening te houden met de specifieke situatie van de breedtesporters.

De bewijsregels voor de vaststelling van dopingpraktijken (art. 8 uit voorontwerp van decreet)

Met betrekking tot art.8, §2, 2° van het voorontwerp van decreet stelt de Vlaamse Sportraad zich de vraag hoe de sporter het vermoeden dat het laboratorium het onderzoek volgens de internationale standaard heeft uitgevoerd, kan weerleggen, temeer omdat de sporter geen toegang heeft tot de geaccrediteerde of goedgekeurde laboratoria.

Overigens vindt de Vlaamse Sportraad art.8, §2, 5° een onbegrijpelijke zin. Hij vraagt om deze te herformuleren.

Dopingtests en onderzoeken (art.20 van het voorontwerp van decreet)

In art.20 van het voorontwerp van decreet wordt verwezen naar het onderzoek naar dopingpraktijken. Hierbij werd ook gesteld dat er kan worden gezocht naar "afwijkende paspoortresultaten".

In verband met het biologisch paspoort, wenst de Vlaamse Sportraad echter een bedenking op te werpen. Hij verwijst hierbij naar het antwoord van de Europese Commissie (Vassiliou op een vraag van het Europees parlement van 07.04.2014 en 27.08.2013): de Europese commissie gaf aan dat zij twijfels had bij het sanctioneren van sporters op basis van het biologisch paspoort zonder andere vormen van bewijsmateriaal; de commissie gaf toe dat het gebruik van het biologisch paspoort als indirect bewijs aanleiding geeft tot bedenkingen betreffende de rechten van de verdediging; de commissie merkt op dat schommelingen in de bloedwaarden, die aanleiding kunnen geven tot sanctionering, andere oorzaken kunnen hebben; de commissie had voormelde problematiek aan de orde gesteld bij de lidstaten.

De Vlaamse Sportraad stelt zich dan ook de vraag wat Vlaanderen gedaan heeft met deze bedenkingen van de Commissie.

De kosten van juridische procedures en expertise

De Vlaamse Sportraad wenst enkele opmerkingen te maken in verband met de kosten van juridische procedures en onderzoeken. Hij wijst erop dat het voor de sportfederaties en de sporters niet eenvoudig is om de gevraagde verantwoordelijkheden te dragen omdat zij vaak niet beschikken over de middelen en de juridische expertise. Ook het zich verdedigen (het omkeren, weerleggen van de bewijslast) is een erg kostelijke aangelegenheid. De Vlaamse Sportraad vreest dat niet iedereen over de nodige (financiële) middelen beschikt om zich te kunnen verdedigen.

De Vlaamse Sportraad verwijst hierbij naar een aantal voorbeelden in de teksten:

- Art. 33, lid 6 van het voorontwerp van decreet, verplicht sportfederaties om de kennisgeving van de disciplinaire uitspraak over de bij hen aangesloten elitesporters te vertalen in het Frans en het Nederlands. Wie zal dit betalen? Wat is hiervan de bedoeling?
- In art. 41 van het decreet worden sanctioneringstarieven opgelegd, er wordt daarbij geen ruimte voor interpretatie gelaten. Volgens de Vlaamse Sportraad wordt de WADA-code door Vlaanderen wel erg strikt toegepast (wat in andere landen die tot WADA zijn toegetreden niet het geval is). Dit is geen strikte wijziging ten opzichte van het vorige decreet, maar de Vlaamse Sportraad wilde hier toch op wijzen.
- Ook beroepsprocedure bij het TAS blijft vragen oproepen: naast de taalbarrière blijft ook het feit dat een procedure plots onderworpen wordt aan het Zwitsers recht. Dit zal de kosten nóg meer doen oplopen volgens de Vlaamse Sportraad.

Rechtvaardigheidsgevoel

Sommige keuzes in de voorontwerp van decreet stroken niet met het rechtsvaardigheidsgevoel van de Vlaamse Sportraad.

Is het wel rechtvaardig dat voor een onbewust (niet-intentioneel) gebruik van verboden middelen een standaardsanctie van twee jaar wordt opgelegd? Proportioneel?

Ook de openbare bekendmaking van de disciplinaire sancties van elitesporters (zie art. 52 uit het voorontwerp van decreet) gaat voor sommige leden toch wel ver en doet denken aan een schandpaalprocedure.

“De voorlopige schorsingen en disciplinaire uitsluitingen van sporters en begeleiders worden voor de duur van de uitsluiting bekendgemaakt aan de sportverenigingen via de door de regering opgerichte en beveiligde communicatiekanalen, met het oog op het doen naleven van die uitsluiting en het houden van toezicht daarop. Die bekendmaking omvat de voornaam, achternaam en geboortedatum van de betrokkene, de geschonden rechtsregel, het begin en het einde van de periode van uitsluiting en de sportdiscipline waarin de overtreding werd vastgesteld.

De disciplinaire uitsluitingen van meerderjarige elitesporters worden daarenboven, binnen de twintig dagen nadat de sanctie definitief is geworden, bekendgemaakt op de website van NADO Vlaanderen, zolang de uitsluiting geldt of, indien de uitsluiting minder dan één maand bedraagt, één maand. De bekendmaking omvat dezelfde gegevens als vermeld in het eerste lid. (...)”

Onduidelijke en afwijkende bepalingen en onnauwkeurigheden

De Vlaamse Sportraad is bezorgd dat bepaalde formuleringen vaag worden omschreven en dat er zelfs afwijkende definities zijn voor eenzelfde begrip.

De omzetting van de nieuwe WADA-Code in Vlaamse regelgeving moest op korte tijd gebeuren en dit blijkt uit bepaalde passages. Het gebrek aan duidelijke definities is onaanvaardbaar voor wetteksten met dergelijke impact.

De Vlaamse Sportraad zal deze opmerkingen ook herhalen in zijn advies bij het wijzigende samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende dopingpreventie en – bestrijding.

▪ *Lijst van definities en toelichtingen (art.2)*

De Vlaamse Sportraad stelt vast dat er bijzonder onnauwkeurig wordt omgesprongen met dit artikel waarin een ellenlange lijst aan definities en toelichtingen wordt gegeven. De structuur van die opsomming is verre van logisch, sterk afwijkend van het oorspronkelijke decreet, en meest opvallend zijn de tekstueel verschillende definities in enerzijds dit antidopingdecreet en anderzijds in het nieuwe samenwerkingsakkoord.

De gewijzigde toelichtingen in art.2 van het voorontwerp van gewijzigd Antidopingdecreet kennen een zeer onlogische volgorde. De Vlaamse Sportraad beveelt aan om dit artikel 2 te herstructureren:

- de term WADA wordt toegelicht in het laatste lid (lid 64°), terwijl de afkorting voorafgaandelijk (vanaf lid 2°) veelvuldig gebruikt wordt;
- Idem voor NADO (wordt toegelicht in lid 39°, maar reeds vermeld in 17°);
- Waarom worden de termen rond instanties (nu 4°, 40°, 64°, etc.) en groepen sporters (nu 12°, 17°, 18°, 19° en 52°) niet logischerwijs achter elkaar behandeld?

De Vlaamse Sportraad ziet ook geen meerwaarde in lid 17° van art.2 van het voorontwerp van gewijzigd Antidopingdecreet, gezien de opdeling in lid 18° en 19°. Immers, in het

samenwerkingsakkoord worden meteen de twee groepen van elitesporters onderscheiden, nl. die van nationaal niveau en die van internationaal niveau.

De Vlaamse Sportraad vraagt zich af wat wordt bedoeld met het "verwachte standaardgedrag" van sporters of begeleiders (49° schuld). Dit vergt verdere omschrijving.

Tot slot zijn bijvoorbeeld de definities van elitesporter van internationaal niveau verschillend:

- Volgens nieuw samenwerkingsakkoord, zie art. 1:
"12° elitesporter van internationaal niveau: elke sporter die een sportactiviteiten beoefent op internationaal niveau, zoals gedefinieerd door zijn internationale federatie"
- Volgens voorontwerp van gewijzigd antidopingdecreet, zie art. 2:
"19° elitesporter van internationaal niveau: de sporter die deelneemt aan wedstrijden op internationaal niveau, zoals bepaald door de internationale federatie"

Voor de Vlaamse Sportraad is er een duidelijk verschil tussen deelname aan sportactiviteiten (kan onder andere ook training omvatten) en deelname aan wedstrijden op internationaal niveau.

De Vlaamse Sportraad stelt voor de lijst van definities te herwerken en de beide teksten te screenen om ze op een correcte manier met elkaar af te stemmen. Het kan niet dat er in twee verwante wetgevende documenten verschillende definities gehanteerd worden, zelfs al gaat het om tekstuele verschillen (zie bv. definities 'elitesporter van internationaal niveau', 'nationale doelgroep', etc.).

▪ *Vage bepaling bij de definitie van nationale elitesporter*

Art. 2, 18° van het nieuwe Antidopingdecreet zegt:

elitesporter van nationaal niveau: elke sporter van wie de internationale federatie de Code ondertekend heeft en lid is van de Olympische of Paralympische Beweging of erkend is door het Internationaal Olympisch Comité of Internationaal Paralympisch Comité of lid is van SportAccord, die geen elitesporter is van internationaal niveau en die aan een of meer van de volgende criteria voldoet :

- a) hij neemt regelmatig deel aan internationale wedstrijden op hoog niveau;*
- b) hij beoefent zijn sportdiscipline als voornaamste bezoldigde activiteit, in de hoogste categorie of de hoogste nationale competitie van de betreffende sportdiscipline;*
- c) hij is geselecteerd voor of heeft in de voorbije twaalf maanden deelgenomen aan een of meer van de volgende evenementen in de hoogste competitie categorie van de desbetreffende discipline: Olympische Spelen, Paralympische Spelen, wereldkampioenschappen, Europese kampioenschappen;*
- d) hij neemt deel aan een ploegsport in een competitie waarbij de meerderheid van de ploegen die aan de competitie deelnemen, bestaat uit sporters als vermeld in a), b) of c); (...)"*

De Vlaamse Sportraad vindt deze bepaling voor elitesporters van nationaal niveau onvoldoende duidelijk: wat is een regelmatige deelname? Wat is internationaal? Wat is hoog niveau? Wie gaat dit beoordelen?

Het is belangrijk om deze bepaling specifiek te omschrijven.

- *Gebrek aan definiëring van "zich terugtrekken uit de sport" (art. 26, 11°)*

De Vlaamse Sportraad heeft bedenkingen bij wat reeds in het oorspronkelijke antidopingdecreet van 2012 stond. Art. 21, paragraaf 4 van het vorige Antidopingdecreet (gewijzigd door art. 26, 11° van het voorontwerp van gewijzigd Antidopingdecreet) handelt over de situatie van "een elitesporter die zich terugtrekt uit de sport, maar later weer aan wedstrijden op nationaal of internationaal niveau wil deelnemen". Bij deze situatie en hoe ze beschreven staat stelt de Vlaamse Sportraad zich vragen, ook wat betreft de rechterlijke afdwingbaarheid en mogelijke procedurefouten.

Volgens de Vlaamse Sportraad kan het "zich terugtrekken uit de sport":

- expliciet gebeuren, bv. via schriftelijke of mondelinge communicatie;
- impliciet gebeuren, bv. door blessures waardoor de elitesporter op korte of lange termijn (niet gewild of niet steeds bewust) uit competitie zal verdwijnen.

Het begrip "zich terugtrekken uit de sport" wordt onvoldoende gedefinieerd in het (voorontwerp van gewijzigd) Antidopingdecreet. Dit kan leiden tot onduidelijkheid in verschillende gedaanten.

- Bijvoorbeeld: Stel de situatie voor waarbij een elitesporter door opeenstapeling van blessures meer dan twee jaar niet in competitie is uitgekomen. Deze sporter heeft zich nooit teruggetrokken uit de sport, maar is ondertussen wel uit de elitelijsten van zijn federatie verdwenen. Wat moet hij doen indien hij na een revalidatie en trainingsopbouw in jaar drie opnieuw aan hoogstaande competitie toe is?

Volgens de Vlaamse Sportraad lijkt er dus geen wettelijke grond te zijn om te stellen dat een sporter zich uit de sport heeft teruggetrokken en zich dus opnieuw dient aan te melden via een schriftelijke mededeling aan het NADO, zijn Internationale Federatie en het WADA, indien het "zich terugtrekken uit de sport" nergens wordt gedefinieerd.

De Vlaamse Sportraad stelt voor om in het voorontwerp van gewijzigd Antidopingdecreet een duidelijke definitie op te nemen van dit fenomeen. Het hierboven gemaakte onderscheid tussen expliciete en impliciete terugtrekken kan daartoe een aanzet zijn.

- *Verdenking van dopingmisbruik bij "plotse en opmerkelijke vooruitgang"*

De Vlaamse Sportraad vindt de passage in het laatste lid van art.25 van het voorontwerp van decreet met betrekking tot elke Vlaamse elitesporter of, in overleg met de bevoegde sportvereniging, elke breedtesporter, "van wie de prestaties er plots en opmerkelijk op vooruitgaan" gevaarlijk geformuleerd.

Opnieuw is deze passage onduidelijk voor de Vlaamse Sportraad: wat is plots? Wat is opmerkelijk? Wie gaat dat beoordelen? Bovendien is deze zinsnede volstrekt overbodig omdat de tekst vervolgt met "of tegen wie ernstige aanwijzingen van dopingpraktijk bestaan". Deze laatste zinsnede laat voldoende mogelijkheden om atleten waarvan men meent dat er aanwijzingen zijn, al dan niet op basis van de prestatiecurve, te verplichten ADAMS in te vullen.

De Vlaamse Sportraad stelt voor om de eerste zinsnede te verwijderen (of minstens de zinsnede objectiever en meer sluitend te definiëren).

Daarnaast wijst de Vlaamse Sportraad erop dat de breedtesporter in Vlaanderen strenger beoordeeld wordt dan in de andere gemeenschappen, aangezien in het samenwerkingsakkoord enkel de elitesporter vermeld wordt (zie ook het desbetreffende advies van de Vlaamse Sportraad).

▪ *Introductie nieuw begrip*

De Vlaamse Sportraad merkt op dat er met art. 49 van het voorontwerp van decreet een nieuw begrip wordt geïntroduceerd, namelijk de "*niet-georganiseerde individuele sportbeoefening*". Het is niet duidelijk wat hiermee wordt bedoeld.

II. TEKSTUELE OPMERKINGEN:

Tot slot wijst de Vlaamse Sportraad op enkele onnauwkeurigheden in het voorontwerp van gewijzigd Antidopingdecreet:

- art.2, 64°: er ontbreekt een dubbelaanhalingsteken (") achteraan lid 64° op het einde van het gewijzigde artikel 2.
- art.25. (wijziging van art.20 §1 van het vorige Antidopingdecreet)
Net zoals in categorie A (lid 1°) moet ook in categorie B (lid 2°) de "enerzijds-anderzijds"-vermelding worden aangebracht:
"2° categorie B: deze groep bestaat enerzijds uit elitesporters die een discipline van categorie B beoefenen, en anderzijds, in voorkomend geval, uit de sporters vermeld artikel 21, §3, tweede lid:"

Conclusie

De Vlaamse Sportraad staat achter het principe van een performant antidopingbeleid voor Vlaanderen. De Vlaamse Sportraad kan aan het voorliggend voorontwerp van Antidopingdecreet evenwel geen gunstig advies verlenen omwille van fundamentele opmerkingen met betrekking tot voorliggende tekst, zoals hierboven beschreven.

De Vlaamse Sportraad stelt vast dat er weinig overleg is gepleegd met de belanghebbenden. Hij betreurt bovendien dat de tekst veel onduidelijkheden en onzorgvuldigheden bevat.

Vooraf de bepalingen over de voorlopige schorsingen van sporters en over de begeleiders roepen veel vragen op. De Vlaamse Sportraad roept op deze in overleg met de sportsector uit te klaren vóór het in voege treden van het decreet in 2015. De Vlaamse Sportraad is evenmin akkoord met de strenge behandeling van breedtesporters – soms zelfs strenger dan voor elitesporters – en pleit voor een specifiek dopingbeleid voor breedtesporters in Vlaanderen. De WADA-Code is geschreven ten behoeve van de elitesporters, maar wordt in voorliggende tekst onverkort toegepast op breedtesporters. Dit strookt niet met de bedoelingen van WADA, noch met het breedtesportbeleid in Vlaanderen.

Daarnaast zijn er bemerkingen bij de bewijsregels voor de vaststelling van dopingpraktijken, de dopingtests en onderzoeken en de kosten van juridische procedures en expertise, en stroken sommige keuzes niet met het rechtvaardigheidsgevoel.

Frank Bulcaen, *voorzitter van de Vlaamse Sportraad*

Sophie Cools, *ondervoorzitter*

Nai Han Lau, *secretaris*